

TARTALOM

I. RÉSZ AZ ŐSI DRAENOR

I. fejezet: Az ősi Draenor

II. fejezet: A Kő Gyermekei

III. fejezet: A Horda születése

II. RÉSZ A HORDA ÉS A SZÖVETSÉG

IV. fejezet: Az Első Háború

V. fejezet: A Második Háború

VI. fejezet: A Sötét Portálon túl

ÚTMUTATÓ A MAGYAR KIADÁSHOZ

Hosszú évek várakozása után újra magyar nyelven jelenhetnek meg Warcraft könyvek! A *Krónikák*-sorozat lapjain bepillantást nyerhetünk ezen elképesztően színes és összetett világ történelmének hátterébe, a regények pedig egy-egy fontosabb karaktert és eseményt mutatnak be.

A fordítás, szerkesztés és lektorálás folyamán igyekeztünk a lehető legegységesebb magyar változatot nyújtani. Ennek megfelelően a fordítások továbbviszik a Göncz Árpád és Réz Ádám által *A Gyűrűk Urában* meghonosított hagyományokat, de egyben alkalmazkodnak is a játékosok igényeihez. Annak érdekében pedig, hogy minden olvasónk könnyedén el tudjon igazodni a tulajdonnevek rengetegében, és nehézségek nélkül be tudja azonosítani a szereplőket, valamint a helyszíneket, minden kötet végén elhelyeztünk egy magyar-angol szószeredet.

*Havasi István
Szukits Könyvkiadó*



FÉNY

SZENTSÉG

ANÁARUK

ÉLET

TERMÉSZET

ZÚRZAVAR

FEL

VAD
ISTENEK

SZELLEMEK

TŰZ

A LÁNGOLO
LÉGIO

SMARAGD
ALOM

VÍZ

VALÓSÁG

ÁRNYÉKFÖLDEK

LEVEGŐ

TITÁNOK

FÖLD

PUSZTULÁS

ÉLŐHOLTAK

ARKÁNIKUS ERŐK

NEKROMANTIKUS
ERŐK

REND

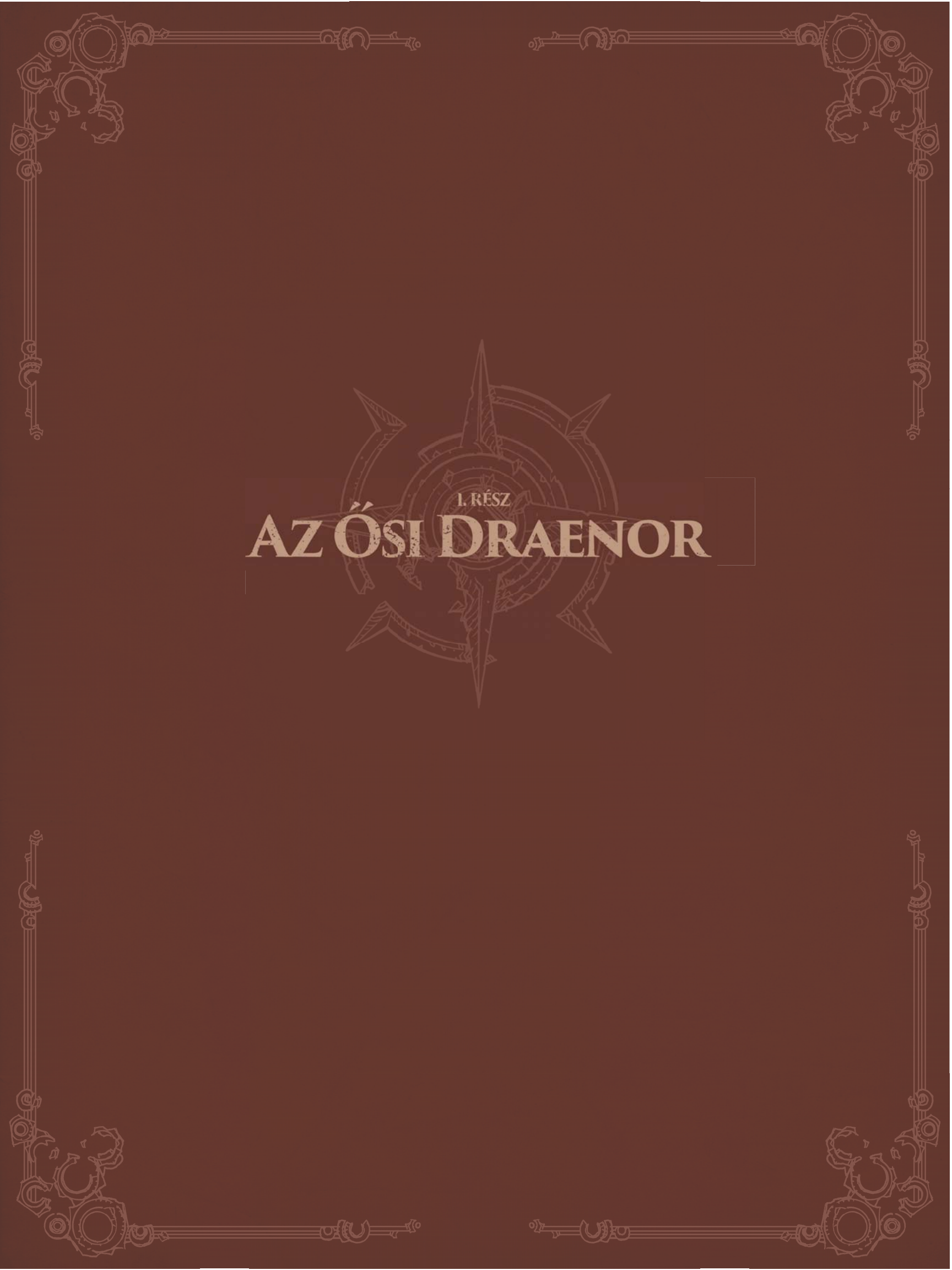
HALÁL

ÓSI ISTENEK

A SÖTÉTSÉG ÉS
SEMMI ÚRAI

ÁRNYÉK (ÜRESSÉG)

ÁRNYÉK



I. RÉSZ

AZ ÓSI DRAENOR



I. FEJEZET
AZ ÓSI DRAENOR

PETER LEE 16



1. FEJEZET

AZ ŐSI DRAENOR

AZ ELLENTÉTEK VISSZHANGJAI

Az univerzumot nem szerető kezek alkották, hanem a Fény és a Sötétség küzdelméből született. E két ősvilági erő harca pusztító robbanásban csúcsosodott ki, s a valóság ennek emésztő lángjaiból jött létre.

A létezés ezen új síkja még soká visszhangzott a viadaltól, egymással ellentétes energiák járták át a kozmoszt, és minden csillagban, minden planétában, sőt, a mágia legapróbb morzsájában is ott tükröződött a tény, hogy az univerzum pusztító erők harcából jött létre.

Ám sehol sem volt ez annyira nyilvánvaló, mint az örökkön változó Asztráltérben, mely szorosan a fizikai világmindenséghez kapcsolódott, ám attól mégis alapjaiban különbözött. Zabolátlan energiák szele söpört végig újra meg újra az Asztráltéren, s ez volt az, mely szüntelen formálta és alakította.

Mikor végül a halandók is megjelentek az univerzumban, mi mást is örökölhettek volna, mint a konfliktust, az egymásnak feszülő, ellentétes erők, akaratok és eszmék harcát, s végül ez az örök küzdelem lett a világmindenség talán egyetlen állandó tényezője.

A halandók egy része a rend, remény és élet bajnokaiként léptek föl. Ezeket a tulajdonságokat legjobban talán az isteni hatalommal bíró titánok testesítették meg – ezek a világszellemnek nevezett entitások tucatnyi világ lángoló szívében ébredtek öntudatukra, s eleven, lélegző-gondolkodó bolygó formájában járták a világmindenséget. Magukhoz hasonló, ám még szunnyadó világ-lelkeket kerestek, s az eközben felfedezett planétákat elképesztő hatalmuk segítségével alakították és formálták.

Azonban nem voltak egyedül.

Más erők is munkálkodtak a kozmoszban, ám ők, a Sötétség és Semmi Urai messze nem viseltettek ilyen jóindulattal bármi eleven iránt. A titánokat is csupán remek eszköznek tekintették, melyeket pompás fegyverré alakíthatnak. És, ha akár csak egyet is sikerülne megrontaniuk és a saját képükre formálniuk, azzal elhozhatnák minden létező dolgok végét és az univerzum pusztulását.

Mindazonáltal nem volt könnyű dolguk. A felnőtt titánokat nem voltak képesek az uralmuk alá vonni, így olyat kellett keressenek, amely még nem ébredt öntudatára. Minden erejükkel azon voltak hát, hogy találjanak és megrontsanak egy még szunnyadó világ-lelket, s tudták, csupán idő kérdése, hogy sikerrel járjanak.

A nemes titánoknak fogalma sem volt a Sötétség Urainak gonosz tervéről, bár az alvó világ-lelkek felkutatása során nem egyszer összetűzésbe keveredtek mindenféle rosszindulatú teremtményekkel, melyeket csak a pusztítás, zűrzavar és halál érdekelt. Ezek számos nyelven beszéltek és ezerféle formát öltöttek, ám a titánok szemében egyetlen közös fajtához – a démonokhoz – tartoztak.

Ezek a kreatúrák az Asztráltérből származtak, s nem egy közülük az élet antitézisének számító fel mágiát is képes volt használni. A démonok sáskarajként tarolták le a világegyetemet és prédálták föl a titánok teremtetten világoakat.

Végül két titán, a világmindenség két legnagyobb harcosa – Sargerás és Aggramar – szállt szembe velük, s miközben újra meg újra megküzdöttek ezekkel a förtelmes lényekkel, egész világoak és civilizációk pusztulásának voltak szemtanúi.

Mindezen szörnyűségek azonban csak tovább szították a haragjukat és acélozták az akaratukat, s szentül hitték, amit tesznek, helyénvaló. Végül azonban mégis akadt valami, ami megtönte Sargerás hitét. Ez azonban nem a démonok ereje és ármánya volt, hanem valami sokkal rosszabb.

SARGERAS BUKÁSA

Miközben egyedül vadászott a démonokra, Sargerás rájött, miben is mesterkednek a Sötétség és Semmi Urai. Kétség vett rajta erőt, s mindinkább attól rettegett, mi lesz, ha ezek a gonosz teremtményeknek sikerül felkutatniuk és megrontaniuk egy még szunnyadó világ-lelket.

És, még, ha nem is járnak sikerrel, tudta, hogy nem lehet megállítani őket. A titánok túl kevesen voltak hozzá, hogy az egész világegyetemet folyamatosan szemmel tartsák.

Soká töprengett rajta, miképp is küzdhetnének meg a Sötétség és Semmi Uraival, s eközben nyugtalanító következtetésre jutott. A hiba magában a létezésben van, épp ezért egyedül úgy lehet megmenteni a világegyetemet ezektől a gonosz lényektől, ha megsemmisítik a teremtés egészét.

Tisztában volt vele, milyen drasztikus lépésről is van szó, ám hitte, hogy nem csupán szükséges, de elkerülhetetlen is. S bármennyire is fáj elképzelnie egy halott univerzumot, még ezt is elviselhetőbbnek találta, mint egy olyat, amit a Semmi Urai kormányoznak. Egyetlen vigasza az volt, hogy, ha az élet egyszer már kialakult a világegyetemben, van rá esély, hogy idővel ismét megjelenik.

Végül a titánok Pantheonja elé tárta azt, amire rájött, ám fajtársai nem fogadta örömmel a mindenség megsemmisítésére vonatkozó tervét. Még legközelebbi barátja, Aggramar is ellenezte, mondván a Pantheon az élet és a rend védelmét tartja legfontosabb feladatának, nem pedig a pusztítást.

Sargerás minden hitét és reményét elveszítette, s látta már, a többi titánból hiányzik a szükséges akarat, hogy megtegyék, amit kell. Nem vesztegette hát tovább az időt, s a titánok bajnoka, elhagyván a Pantheon, eltűnt a világűr sötétjében.

A többi titánt elszomorította Sargerás távozása, ám ez sem volt képes rábírní őket, hogy felhagyjanak az új világ-lelkek utáni kutatással.

Eközben Aggramarra maradt a mind lehetetlenebbnek tűnő feladat, hogy legyőzze a démonokat. Egyedül kellett megküzdjön a rémekkel, és vágyódva gondolt az elmúlt korokra, mikor ő és Sargerás még vállvetve harcoltak. Azonban csak remélni tudta, hogy régi barátja egy napon felismeri, hogy tévedett, és visszatér, hogy ismét együtt harcoljanak a démonok ellen.

Erre azonban sohasem került sor. Sargerás eltökölte, hogy tűzzel tisztítja meg az univerzumot, hogy keresztülhúzza a Setéség és Semmi Urainak számításait. És feltett szándéka volt, hogy ennek a Lángoló Hadjáratnak nem is lesz vége, amíg minden csillag ki nem huny és az utolsó bolygó is el nem hamvad.

Azonban bármilyen hatalmas is volt, bármekkora erőnek is parancsolt, egyedül nem tudta volna megvalósítani a terveit. Harcosokra volt szüksége, akik hű társai lesznek a pusztításban, s végül épp azokat választotta, akik elpusztítására egykor fölesküdt.

A démonokat.

Maga mellé vette hát ezeket a torz, gonosz lényeket, s elleste tőlük a fel mágia fortélyait. A pusztító energiák nem csupán az alakját, de nemes lelkét is örökre eltorzították, ám ezért cserébe olyan hatalmat biztosítottak neki, melyhez foghatóról korábban még csak nem is álmodott.

A megrontott titán erejének egy részét démoni szövetségeseinek adta, s a fel mágia smaragdzöld tüzében egyesítette győzhetetlen sereggé – a Lángoló Légióvá – a démonok hordáit, s szabadított rá a mit sem sejtő világegyetemre.

Idővel újabb és újabb lények csatlakoztak a Légióhoz, tovább erősítve azt, s egyik világot a másik után hajtották a sarkuk alá. Akadtak halandó népek, melyek, hogy elkerüljék a teljes megsemmisülést, önszántukból álltak a démonok oldalára, másokat megrontottak...

Vagy az utolsó szálig megsemmisítettek.

DRAENOR ÉS AZ ÖRÖKSARJ

Mielőtt A Lángoló Légió útra kelt volna, a világegyetem egy eldugott, sötét zugában aprócska világ öltött formát, melyet az elkövetkezendő korokban számos nép és faj ezernyi névvel illetett. A hatalmas ogrék Dawgarnak, azaz Ismert Földnek nevezték, az arakkoák intelligens, röpképes faja pedig Raksharnak, ami a nyelvükön Napkövet jelentett.

Idővel azonban azzal a névvel kezdték illetni, amit ma is használnak: Draenor.

Ennek a világnak nem volt szunnyadó lelke, ám ezernyi más szempontból elképesztő hely volt.

Az elemi lények – a tűz, víz, föld és levegő szellemei – majdnem minden planétát otthonuknak nevezték, és ezek a vad, ősi teremtmények gyakorta korokig tartó, pusztító háborúban formálták a világuk arculatát.

Ám nem Draenoron.

Itt az ötödik elem, az Élet Szelleme volt a legerősebb és hatott át mindent, s ennek az elemnek olyan természetes csillapító ereje volt, ami a többi elemi szellemet is lecsitította.

S volt ennek az ötödik elemnek egy másik, különleges hatása is: felgyorsította a növény- és állatvilág fejlődését, a vad, zabolátlan élet bölcsőjévé változtatva a világot.

A legkülönbébb teremtmények lakták ezt a fiatal planétát. Az erős vadászott a gyengére, a ravasz becsapta az ostobát, s a vadság és vérszomj alapvető fontosságú volt az életben maradáshoz. Azonban Draenor leghatalmasabb ragadozói nem karmokkal és agyarakkal, hanem gyökerekkel és tüskékkel vadásztak.

Húsevő növények számos faja uralta ezt az új világot, melyeket spórahégyeknek neveztek. Csápjaik és kacsáik behálózták a földet, megragadva és összeroppantva bármit, amit csak elértek. S minél több zsákmányt ejtettek, annál hatalmasabbra nőttek. Éhségük nem ismert határokat, és idővel tüskékből, mérgező folyadékkal teli gubókból és folyondárokból álló igazi hegyekké terebélyesedtek. Árnyékukban zöldellő rengetegek és tágas mocsarak alakultak ki, s nem kellett hozzá sok idő, hogy a kusza növénylabirintus az egész világot behálózza.

Végül már Draenor elemi erői sem voltak biztonságban a spórahegyektől. Gyökereik elképesztő mélységbe nyúltak le víz után kutatva, s ahogy lassan fölfalták az egész világot átható, éltető ötödik elemet, a spórahegyek egyfajta kezdetleges öntudatra ébredtek. Ez tette lehetővé, hogy a Draenor növényvilága egyetlen hatalmas organizmusként cselekedjen, s innentől kezdve a spórahegyek és a vegetáció többi része együttesen alkotta azt, amit idővel Öröksarjnak neveznek majd.

Ezek után bármiféle veszély is fenyegette, az Öröksarj egyetlen entitásként volt képes föllépni ellene – ám ilyen veszély többé nem létezett. Az egész világot beborító, végtelen rengeteget immáron semmi sem állíthatta meg.

DRAENOR MEGZABOLÁZÁSA

Miközben a spórahegyek lassan az egész planétát birtokba vették, Aggramar tovább folytatta harcát a démonokkal, s végül erre a titánok által még föl nem fedezett világra is eljutott.

Némán lebegett a bolygó fölött és a szunnyadó világlélek gondolatait kereste. Ám bármennyire is figyelt, nem hallotta az értelmes világmag álmait és gondolatait.

Mégis, volt valami Draenorban, ami lenyűgözte. Soha nem látott még ilyen buja növényzetű, virágzó világot, mely egyszerre volt csábító és zabolátlanul vad.

Minél tovább figyelte az Öröksarjat, annál inkább úgy érezte, veszély les Draenorra. Mert, ha nem fékezik meg, a növényzet az elemi szellemeket és a világot éltető energiákat is elemésztí, s végül nem marad más, csak szélfúttá, üres pusztaság, amiből az életnek a legapróbb szikrája is hiányzik.

S bár égett a vágytól, hogy folytassa a démonok elleni harcát, úgy érezte, nem hagyhatja itt így Draenort. A kötelességtudása és vágya a rend után nem engedte.

Nem akarta elpusztítani a világot beborító növénytenget, mindössze megzabolázni, s ehhez legelőbb is a spórahegyeket, a probléma forrását és az Öröksarj szívét kellett célba vennie.

Először arra gondolt, hogy elpusztítja őket, de olyan nagy volt a hatalma, hogy attól tartott, közben maradandó károkat okozna a világban is. Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy nem állhat örökké őrt Draenor fölött, Úgy döntött hát, nagyhatalmú lényt teremt a saját képmására és arra bízta majd a spórahegyek megsemmisítését és az egyensúly visszaállítását.

Magához hívta hát a világ elemi erőinek maradékát és rettentő vihart kavart, melynek erejét a bolygó leghatalmasabb hegye ellen irányította.

Meghasadt a világ kérge és a rengéshullám az egész bolygón végigszánguldott. Aztán maga a hegy kelt életre és állt két gigantikus kőlábra. Aggramar a kőóriást Grondnak nevezte el, s úgy döntött, ez a lény fogja őt szolgálni Draenoron.

A titán parancsára Grond máris nekilátott az Öröksarj meghódításának. Ahogy útra kelt, léptei nyomán elemi erő-tavak nyíltak, s az óriás tengereket és szakadékokat vajt ki a bolygó felszínéből, hogy azok segítségével válassza el egymástól az Öröksarj spórahegyeit. Végezetül a legközelebbi növény-hegy felé vette az irányt, ami majdnem olyan hatalmas volt, mint maga ő maga.

A spórahegy gyökerei kígyóként tekeredtek Grond testére, hogy megbéklyózzák, ám ő játszi könnyedséggel tört magának utat közöttük. Aztán hatalmas kőujjait a spórahegybe vajtá és egyetlen rántással kitepte a földből. A többi növény-hegy vonaglott kínjában, ahogy megérezték a fajtájukbeli pusztulását.

Látták már, hogy kacsokkal és indákkal meg nem állítják Grondot, így hát másfajta fegyver után néztek. Minden spórahegy kivonta az életet a környező erdők növényzetéből, s ekkora erővel felvértezve már ők is képesek voltak mozogni és kedvükre járni-kelni a világban.

Három irdatlan spórahegy volt, melyek az Öröksarj más-más tájéka fölött uralkodtak. Az első neve Zang volt, a gombák és a mocsarak ura, a második Botaan, az erdők parancsolója, míg a harmadik, Naanu, maga volt minden sűrű dzsungel.

Ahogy a spórahegyek megindultak, hogy összemérjék erejüket Gronddal, maga a világ is beleremegett a közelgő összecsapásba.

GROND BUKÁSA

Aggramar a magasból figyelte, ahogy a spórahegyek Grond ellen indulnak. Zang, Botaan és Naanu elszánták magukat, hogy az Öröksarjat bármi áron megóvják. Testükből ezer meg ezer csápot sarjasztottak, melyek olyan erővel sújtottak le Grondra, hogy az a gyémántot is megrepesztette volna. Akkora darabokat téptek ki a sziklaóriás bőréből, hogy azok hegyeket zúztak szét és mély szakadékokat téptek a világ felszínébe.

A köztük levő kapocs miatt a három spórahegy tökéletes összhangban támadott, s Grond hamarosan már alig volt képes megállni a rohamaikkal szemben. Mégsem tudták ledönteni a lábáról, mert teremtmőjéhez hasonlóan Grond akarata is kemény volt, akár a vas. Feladata volt, amit bármi áron teljesítenie kellett.

Elemi erők kavargtak Grond körül, ahogy ellentámadásba kezdett, s olyan rettentő erejű ütésekkel rontott a spórahegyekre, amik akár hegyeket is képesek lettek volna lerontani. Jókora darabokat tépett ki ellenfeleiből, s hamarosan szétszaggatott gyökerek és magvak záporoztak mindenfelé.

Grond nem lankadt, ám a spórahegyek sem hátráltak meg, s a világ fölötti uralomért vívott harc változatlan erővel dúlt tovább. Lépteik alatt meghasadt a föld, csapásaiktól megváltozott a táj.

Idővel azonban kezdték érezni a növény-óriások, hogy még ők sem lesznek képesek a végtelenségig kitartani Grond dühével szemben. Zang, hármuk közül a legkisebb volt az első, aki végül elesett a csatában, és a sziklaóriás egyetlen, rettentő erejű rántással kettétépte a testét. A spórahegy két darabja szörnyű robajjal hullt vissza Draenor felszínére, s az eljövendő korok során az ő lassan rothadó teteméből alakult ki a Zangar-tenger.

Grond másodjára Naanuval végzett, akit szétmorzsoltsz irdatlan kőkezzei közt. Maradványaiból, melyeket lassan elnyelt a föld, lett idővel a Tanaan-dzsungel.

Két ellenfelét is legyőzte már, azonban Grond ereje is megesappant a harc során, s csupán árnyéka volt korábbi önmagának. Sziklatestén száz meg száz repedés kígyózott, és Botaan is látta, nem vészett el még minden. Azonban erőre volt szüksége, hogy végezhessen Gronddal, melyet végül elhullott társai holttestéből orzolt el. Ezeket az energiákat használva elképesztő méretűre növekedett.

Azonban tanulván két testvére végétéből, Botaan még így, új és minden eddiginél erősebb formájában is óvatos volt. Rendre kitért Grond támadásai elől, s közben kacsok és csápok egész armádiájával fonta be a sziklaóriást. A folyondárok pedig lassan megtalálták az utat a Grond testét behálózó repedésekbe. Az óriás eleinte nem látott bennük különösebb veszélyt, így nem

